

SPIRIT ANIMALS™

TOTEMDYRENE SAGA • BOG 2

JAGET

MAGGIE STIEFVATER

På dansk ved Kim Langer

★ ★
Alvilda
★

ERDAS

Til Victoria og William.

– M.S.

SPIRIT ANIMALS – TOTEMDYRENE SAGA BOG 2: JAGET

er oversat fra engelsk efter

SPIRIT ANIMALS – HUNTED

af Kim Langer

Copyright © 2014 by Scholastic Inc. All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, SPIRIT ANIMALS and associated logos are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Johnnie McCoy

Omslag: SJI Associates, Inc. og Kirsten Geise med illustration af Angelo Rinaldi

Erdas-kort: Michael Walton

Bogen er sat med Times New Roman PS og ITC Novarese LT CE af MilleArtDesign

2. udgave, 1. oplag

Trykt 2014 af CPI Clausen & Bosse, Leck

ISBN 9788771057775

www.alvilda.dk

GALDE

Skoven var mørk og fuld af dyr. Natten mellem træerne kikkede og knurrede og flaksede.

I lygtens svage skær stod en mand og en dreng og stirrede på en lille glasflaske. Flasken var i sig selv ikke noget særligt, men væsken indeni var enestående: en kraftfuld opløsning, der kunne fremtvinge et bånd mellem et menneske og et totemdyr.

”Kommer det til at gøre ondt?” spurgte drengen ved navn Devin Trunswick. Han var fornemt klædt, og end ikke hans frygt kunne skjule hans overlegne og ondskabsfulde holdning, der kom til udtryk i den måde, han stak hagen frem på. Han var søn af en herremand og kunne aldrig drømme om at indrømme, at han var mørkeræd. Heller ikke selvom der var rigeligt at være bange for.

Manden, der hed Zerif, trak den blå kuttens smukt broderede hætte tilbage, så drengen tydeligere kunne se hans øjne. Han holdt flasken op og sagde: ”Er det ikke ligegyldigt? Det

her er en gunstbevisning, min lille herremandsaspirant. Du vil gå over i historien.”

Det lød godt i Devins ører. Lige nu var han alt andet end historisk. Han havde en lang række forfædre, der alle havde båret mærket – og som alle havde knyttet bånd med et totemdyr. Men da det var blevet hans tur, gik det galt, og han havde brudt en kæde, der var flere generationer lang. Ved nektarceremonien – hvor børn i den rette alder drak af grøn-kåbernes Ninani-nektar i håb om, at et totemdyr ville vise sig – havde han hidkaldt lige præcis ingenting.

Og som om det ikke var slemt nok, havde hans egen tjener, en ubetydelig hyrdedreng, hidkaldt en ulv. En *ulv*. Og ikke bare en hvilken som helst ulv. Drengen havde tilkaldt ulven Briggan, der var en af *de mægtige*.

Devins ydmygelse havde været fuldkommen.

Men nu skulle det være slut. Nu ville han få et endnu mere mægtigt dyr. Han havde forberedt sig på det hele livet – han var *født* til det. Hans skæbne var kun blevet udskudt, ikke afløst.

”Hvorfor hedder det galde?” spurgte Devin med blikket stift rettet mod flasken. ”Det lyder ikke særlig lækkert.”

”Det er for sjov,” svarede Zerif studst.

”Hvad sjov er der ved det?”

”Du har smagt nektaren, ikke?”

Devin nikkede. End ikke mindet om den udsøgte smag kunne ikke mildne hans sure ansigtsudtryk.

”Og nu skal du så smage galden,” sagde Zerif og rynkede på næsen. ”Du skal nok komme til at forstå, det lover jeg.”

Drengen kastede et hurtigt blik over skulderen, fordi noget gryntede lavmælt inde mellem træerne. Ved siden af ham firede en edderkop med sort, skinnende ryg sig ned på en tråd. Han forsøgte at undgå at komme til at røre ved den.

”Uanset hvilket dyr jeg hidkalder, så skal det gøre, som jeg siger, ikke?” spurgte han. ”Det skal lystre mig.”

”Bånd knyttet med galde er anderledes end bånd knyttet med nektar,” forklarede Zerif. ”Nektaren smager muligvis sødt, men galden er mere effektiv. Vi kan styre langt mere af processen. For eksempel behøver du ikke at være bange for at komme til at knytte bånd med den edderkop, som du har så travlt med at holde dig på afstand af.”

Det irriterede Devin, at Zerif have lagt mærke til hans frygt. ”Jeg er ikke bange,” sagde han overlegent.

Men hans blik flakkede igen og igen til det overdækkede bur, der stod foran dem. Under stofdækkenet ventede det dyr, som han skulle knytte bånd med. Han forsøgte ud fra burets størrelse at gætte, hvad det kunne være. Buret var ret stort og gik ham til midt på brystet. Fra tid til anden kunne han høre kradselyde under presenningen.

Det var det dyr, han skulle tilbringe resten af livet sammen med. Det dyr, der ville gøre ham til en vinder.

Zerif rakte drengen flasken. Han sendte ham et bredt og opmuntrende krokodillesmil. ”Kun en enkelt slurk.”

Drengen tørrede sine svedige håndflader af i blusen. Så var det nu.

Ingen ville nogensinde igen tvivle på ham.

Ingen ville nogensinde tvivle på hans styrke.

Han var ikke familien Trunswicks første fiasko. Han var dens første legende.

En helt forfærdeligt stank sivede op fra den åbne flaske. Galden lugtede som brændt hår.

Han mindedes nektarens vidunderlige smag af smør og honning. Den havde været så vidunderlig, indtil det gik galt.

Nu satte han flasken for munden og hældte galden ned i halsen uden at tøve. Han måtte kæmpe hårdt for ikke at kaste op – det var som at drikke døden selv og den jord, som døden lå begravet i. Men midt i alt det sorte mærkede han noget andet blive vakt til live inde i sig – noget enormt, stærkt og mørkt. Hans krop kunne dårligt rumme det, der voksede i ham. I det øjeblik følte han ingen rædsel. Han følte kun, at han kunne indgyde rædsel.

Zerif smilede stadig, da han trak klædet af buret.

GRØNNEHAVN

”Jeg er lige straks klar, Uraza,” sagde Abeke og tog et armbånd på sit spinkle, brune håndled. Leoparden, som var den, hun talte til, vandrede frem og tilbage foran døren. Værelset var alt for trangt til leoparden – eller leoparden var alt for stor til værelset – så det store kattedyr kunne kun tage nogle få skridt i hver retning, før det med et fnys måtte vende om og trave den modsatte vej.

Abeke forstod udmærket, hvordan Uraza havde det.

I løbet af nogle få uger var deres verden skrumpet ind fra de åbne vidder i Nilo, hvor de kom fra, til en overbefolket træningslejr og derefter til denne ø-fæstning: Grønnehavn, grønkåbernes og Erdas’ vogteres hovedkvarter. Fæstningen var imponerende – en kæmpe stor stenborg opført oven for et vandfald – men for både Uraza og Abeke så den omgivende skov meget mere tillokkende ud.

Der blev ringet med en klokke i et fjernt tårn. Tre slag: Det betød, at der blev kaldt til træning.

Uraza satte farten op og begyndte også at knurre og grynte.

”Okay, vi går nu!” Abeke strammede armbåndet, så det ikke gled af. Selvom de tynde snore lignede ståltråd, var de i virkeligheden kogte elefanthalehår. Fire knuder på hårene symboliserede sol, ild, vand og vind. Hun havde fået det af sin åh så perfekte søster, Soama, da hun rejste hjemmefra. Det skulle være et lykkearmbånd, der bragte hende held.

Men Abeke var ikke sikker på, at heldet nu også havde været med hende, efter hun forlod Nilo. Hun havde hidkaldt en af de mægtige som sit totemdyr, og det kunne godt se heldigt ud. Men ganske kort efter var hun blevet samlet op af nogle mennesker, der i virkeligheden var i ledtog med Den Altfortærende, som var hele verdens ærkefjende. Og det var helt klart ikke særlig heldigt.

Grønkåberne havde taget imod hende med åbne arme, da hun havde erkendt sit fejltrin, og Abeke vidste godt, at det nok var ret heldigt. De havde jo ikke behøvet at give hende lov til at skifte side. Men lige nu føltes det ikke særlig heldigt. Hun havde fået én ven, siden det hele begyndte – Shane – og han var stadig på fjendens side sammen med erobrerne. Hun havde forladt sin eneste ven til fordel for tre børn, der ikke stolede på hende.

Faktisk ville Abeke være tilfreds med sit held, hvis bare hun kunne lære at finde rundt i grønkåbernes gigantiske borg uden at fare vild.

Hun tog den grønne kåbe på og åbnede døren. Der var masser af lyde ude på den dunkle stengang. Et sted uden for

murene lød der skinger abelatter, en dyb, rumlende mandsstemme, og skryden fra et æsel. Hovslag eller klappende fodtrin gav genlyd mellem stenmurene. Abeke dukkede sig, da en bananfarvet fugl strøg lavt hen over hende.

Uraza sprang derimod op i luften med en veltilfreds og temmelig ildevarslende knurren ved synet af fuglen. Den bananfarvede fugl skreg. Netop som Uraza skulle til at klaske poterne sammen, greb Abeke fat i hendes hale og bremsede springet.

Uraza udstødte et hyl og vendte omkring. I et kort øjeblik viste hun instinktivt tænder og så truende ud.

Abeke holdt vejret.

Så gik det op for Uraza, at det var Abekes hånd, der havde taget fat i hendes hale. Hun trak læberne ned over tænderne igen og sendte Abeke et meget fornærmet blik. Fuglen flagrede væk.

”Ja, jeg beklager,” sagde Abeke. ”Men det var en eller andens totemdyr!”

Man skulle tro, at en af de mægtige godt kunne forstå, at det ikke var i orden at æde andre folks totemdyr, men sommetider var Uraza mere dyr end mægtig.

”Vi må nok hellere gøre sådan her,” sagde Abeke til Uraza og holdt armen inviterende frem. Alle totemdyr kunne ligge i dvale. Hvis Uraza valgte at gøre det nu, ville hun blive til en tatovering på Abekes hud, indtil de nåede frem til træningen. Og tatoveringer kunne ikke æde andre folks totemdyr.

Men Uraza var træt af at føle sig indespærret. Hun

så længe på Abekes udstrakte arm, hvorefter hun vendte omkring og luntede ned ad gangen.

Abeke pressede ikke på. De var sent på den. Hun skyndte sig efter leoparden, og på vej gennem gangene kaldte adskillige grønkåber hende ved navn og vinkede til hende. Abeke var ked af, at hun ikke kunne gengælde deres hilsener på samme personlige måde, men de kendte alle sammen hende bedre, end hun kendte dem. Alle kendte de fire nytilkomne på borgen – Abeke, Rollan, Meilin og Conor. De fire børn, der på uforklarlig vis havde hidkaldt de fire faldne.

Uraza udstødte en spøjs gurglelyd og sprang med lette trin ned ad en vindeltrappe foran dem. For foden af trappen tøvede både Abeke og Uraza. De stod foran to ens gange med hvidpudsede vægge og bjælker i loftet. Kun én af dem førte til træningslokalet.

”Uraza?” sagde Abeke. Urazas blik flakkede fra gulv til loft, mens hendes lange hale langsomt bugtede sig fra side til side.

Med ét syntes Abeke ikke, at hun lignede en leopard, der overvejede, hvilken vej den skulle gå. Hun lignede snarere en leopard, der skulle til at ...

Uraza sprang. Hun var nærmest kun et utydeligt, gyldent og sort muskelbundt, da hun satte af fra væggen. Hun snerede med en vibrerende og isnende lyd. I et kort øjeblik stod Abeke som naglet til stedet og tænkte: *Hun er da bare det mest fantastiske dyr!*

Så gik det op for hende, at Uraza var på jagt. Det uheldige

byttedyr, som hun havde udset sig, klamrede sig til et lille indhak i den pudsede væg. Det var et lille, egernagtigt dyr med lyserøde fødder, striber på ryggen og store øjne. Så vidt Abeke kunne se, var det et flyvepungegern.

Og Uraza tænkte, at det nok ville smage vidunderligt.

”Uraza!” Igen greb Abeke ud efter leopardens hale, men uden at få fat i den. Flyvepungegermet satte af og sprang over mod den modsatte væg. Mens det susede gennem luften strakte det sine spinkle ben ud fra kroppen. Det havde flyvehud mellem lemmerne, så det nærmest blev forvandlet til et pelssklædt sejl.

Uraza slog til. Flyvepungegermet undgik hende med nød og næppe. Sådan fortsatte de ned ad gangen. Flyvepungegermet landede på et lille konsolbord. Uraza væltede det. Flyvepungegermet klatrede febrilsk op ad en gobelin, der forestillede Olvan, grønkåbernes leder. Uraza flåede vægtæppet ned med sine kløer. Abeke mærkede, hvordan hendes selvfølelse blev revet i laser og dalede til jorden sammen med gobelinen.

Abeke var hjælpeløs og kunne ikke gøre andet end at løbe efter dem. Hun fik fat i Urazas ene bagben, men leoparden havde nemt ved at rive sig løs. Abeke stod tilbage med en håndfuld sorte og gule hår.

Jagten fortsatte ned ad gangen og videre ind i en lille spisesal, hvor Abeke aldrig havde været før. Der sad folk på bænkerne. Abeke løb en omvej uden om de spisende, mens flyvepungegermet og Uraza susede direkte hen over langbordet. Tallerkener fløj til alle sider. En mand fik sin

havregrød i hovedet. En anden blev bombarderet med frugt.

Med ét var der også opstandelse på morgenmadsmenuen.

Abeke mærkede grønkåbernes blikke på sig. Hun havde lyst til at råbe: *Det er ikke min skyld, det er hendes!* Men hun vidste, hvad de ville svare.

Du skal kunne kontrollere dit totemdyr.

Kan du ikke styre hende?

Det er dit ansvar!

Det er dig, der ikke er god nok.

Måske hører du slet ikke til her hos os.

Der var hverken tid til at sige undskyld eller rydde op. Hun løb stakåndet i hælene på dyrene, der fór gennem adskillige snoede passager og sale fulde af stole, inden de endte i en forhal med en hvælvet døråbning i den modsatte ende. Flyvepungegernet udstødte nogle paniske og ynkelige lyde, der mest af alt lød som en knirken fra en gyngestol.

Abeke hev også efter vejret. Hjemme i Nilo kunne hun jage dyr i timevis uden nogensinde at blive forpustet. Hvad var det med den her borg?

”Uraza,” sagde hun og tog sig til siden. ”Vi er her for at redde verden ... så spar lidt på kræfterne!”

Det fik Uraza til at tøve. Flyvepungegernet nåede akkurat at svæve i sikkerhed i lysekronen. Både Abeke og flyvepungegernet åndede lettet op.

Uraza vandrede frem og tilbage under lysekronen, men jagten var forbi.

Nu, tænkte Abeke nedslået, er vi for alvor faret vild.

Og at hun var faret vild, var ikke engang det værste, der kunne ske. Det var det derimod at komme for sent. Ikke fordi man blev straffet hårdt for det – hendes undervisere var meget forstående – men hun vidste, at det blot ville uddybe kløften mellem hende og de tre andre børn, hvis hun ikke var der til tiden. De havde påbegyndt deres træning sammen, mens Abeke stadig havde været i kløerne på Den Altførtærende. Hun var ikke alene en outsider, hun var også den mistænkelige eksfjende. Hun kunne lige forestille sig, hvad de tænkte om hende. De troede sikkert, at hun i dette øjeblik havde travlt med at spionere et eller andet sted i borgen, eller med at sende hemmelige beskeder til Zerif, som var den erobrer, der havde taget hende med sig straks efter nektarceremonien. Eller at hun pudsede Uraza på andre folks totemdyr.

Hun var nødt til at finde den træningssal.

Måske var der nogen omme på den anden side af den hvælvede dør, der kunne vise hende vej. Der var noget sært tillokkende ved den buede indgang. Selvom den helt sikkert måtte føre ind til endnu et rum, føltes det, som om den i virkeligheden førte udenfor. Hvorfor vidste Abeke ikke.

Hun skubbede forsigtigt døren op. Den førte ind til et sparsomt oplyst lokale, som hun ikke havde set før. Det var fuldt af musikinstrumenter, mystiske kunstgenstande og spejle. Der var en masse trommer, der var lige så høje som Abeke, et klaverlignende instrument, der ikke var større end en hund, og en kurv fuld af forskellige slags fløjter. Fra den ene væg smilede et portræt af en pige ned til hende, og

på et stort vægmaleri på en anden væg førte en mand snesevis af mærkelige dyr hen over en mark. Rummet lugtede af støv og træ og læder, men til Abekes store glæde lugtede stedet samtidig, som om det var ude i det fri.

Midt på gulvet stod en mand med ryggen vendt halvvejs mod døren.

Hans totemdyr lå muligvis i dvale, men det var svært at afgøre. Bortset fra ansigtet var hver eneste synlige kvadratcentimeter af hans blege hud dækket af tatoveringer: blæksorte labyrinter, cirkler, stjerner, måner, knuder, stiliserede væsner. Hans totemdyrs mærke ville være umuligt at finde mellem alle de andre mønstre, han havde på kroppen.

Abeke var meget imponeret. Hvad enten det var med vilje eller ej, havde manden på kløgtig vis skjult sit totemdyrs identitet.

Selvom den smule, hun kunne se af hans ansigt, så ungt ud, var han gråhåret. Nærmest hvidhåret.

Han havde tilsyneladende ikke bemærket hendes lydløse entré. Han stod med sænket blik og hviskede ufortrødent hen for sig selv. Abeke kunne ikke helt tyde ordene, men det lød, som om han tilskyndede nogen til noget. Pludselig følte hun, at hun havde forstyrret noget hemmeligt og næsten helligt. Og samtidig var der også en lille smule uhyggeligt i det dunkle lokale med alle de spejle.

Hun bakkede ud igen. Hun skulle nok selv finde vej til træningslokalet.

Ude i forhallen ventede Uraza med halen lagt nydeligt rundt om poterne.

Abeke behøvede ikke at fortælle Uraza, at hun var sur på hende. Det vidste hun godt.

Uden et ord holdt Abeke armen frem. Og uden den mindste tøven blev Uraza til en tatovering på hendes hud. Det sved kun i et ganske kort øjeblik. Abeke vendte omkring og begyndte at gå. Havde hun måske ikke været kendt som en dygtig stifinder hjemme i Nilo? Hun skulle nok finde træningsalen. Og hun ville sørge for ikke at fare vild igen.

Træningsalen var den næststørste sal i Grønnehavn. Den var lys og indbydende, og der var svimlende højt til loftet, som gik op til kippen til ære for højtflyvende totemdyr. Denne ene ende af salen blev brugt til våbenopbevaring – spyd, morgenstjerner, slynger. Glasmosaikkerne i vinduerne forstillede de mægtige.

Abeke mærkede kun alt for tydeligt de mistroiske blikke, der mødte hende, i samme sekund hun trådte ind ad døren. Rollan, den forhutlede forældreløse dreng, der havde hidkaldt falken Essix, så på hende med rynket pande. Meilin, som stod ved siden af pandaen Jhi, sørgede meget bevidst for ikke at lade sit smukke ansigt udtrykke noget som helst. Kun Conor, den blege og lyshårede dreng, der havde hidkaldt ulven Briggan, smilede forsigtigt i retning af Abeke.

Tarik, som var den grønkåbe, der havde fået ansvaret for deres træning og for deres fremtid, stod foran en folde-skærm af stof. Hans magre, vejrbidte ansigt var kun en anelse lysere i huden end Abekes. Lige nu var det rynket af forundring. ”Abeke, hørte du ikke træningsklokken ringe?”

Det nyttede ikke noget at give Uraza skylden. Hun vidste, hvad Tarik ville sige: *Du skal lære at samarbejde med Uraza i omgivelser, der er langt farligere end gangene her på borgen.* Og hun havde ikke lyst til at give de andre endnu flere grunde til ikke at stole på hende.

”Undskyld. Jeg fór vild,” sagde Abeke og skyndte sig at slippe Uraza fri fra sin arm.

”Fór du vild?” Meilin himlede med øjnene. Hun vendte sig om mod Tarik. ”Kan vi så komme i gang nu? For hvert minut vi står her uden at foretage os noget, indtager erobrerne endnu en by i Zhong.”

”Det er godt nok mange byer,” indskød Rollan. ”Vil du påstå, at elleve byer er blevet indtaget, mens vi har stået her? Hvor mange tror du så, der faldt, mens vi spiste *morgenmad*? Den varede næsten 20 minutter! Hvordan ...?”

”Rollan, det er ikke noget at spøge med,” sagde Tarik. ”Og Meilin har ret. Tiden er knap. Men jeg tror, det er mere effektivt, hvis vi træner sammen. I dag skal I øve nærkamp med andre grønåber.”

Meilin smilede selvsikkert. Hun havde masser af tillid til sine egne evner.

”Helle for morgenstjernen,” sagde Rollan. ”Og kno-jernet.”

”Lige et øjeblik,” sagde Tarik. I samme øjeblik kom fire grønåber ind i salen. De holdt alle fire armen frem for at vise deres tatovering til børnene. Der var en lama, en flyvende hund, en lemur og en puma.

Tarik fortsatte: ”I vil ikke altid have våben på jer.

Faktisk er det mere sandsynligt, at I vil blive overrumplet og angrebet på tidspunkter, hvor I er uforberedte – mens I sover eller spiser. Derfor skal vi ikke bruge de våben, I ser dér.”

Han trak foldeskærmen bag sig til side. På væggen bag den hang der stegepander, kosteskaffer, tallerkener, puder og andre dagligdagsting.

”I skal bruge dem her i stedet,” sagde han.

”Det er for latterligt,” protesterede Meilin. ”Det er muligt, at en gadedreng kan have glæde af at slås med den slags primitive redskaber, men jeg kan gøre det bedre med de bare næver.”

Abeke og Conor skævede til hinanden. De gik hen til væggen for at vælge et våben. Ingen af dem spildte tid på at beklage sig.

”Tag et våben,” sagde Tarik. ”Og når jeg pifter, skal I skifte til et andet.”

Abeke valgte en kost. Conor tog en gaffel.

”Værsgo,” sagde Rollan og rakte Meilin et lommestørklæde. ”Så får du ikke hudafskrabbinger på dine kejserlige hænder.”

Meilin smilede yndigt. Hun tog en stegepande ned fra væggen og gav den til ham. ”Og her er noget til dig. Den kan selv en idiot finde ud af at bruge.”

Rollan bukkede teatralisk for hende.

”Alle mand på plads,” befalede Tarik.

De indtog deres pladser over for de andre grøn-kåber. Abeke stod over for en midaldrende mand med en

lemurtatovering og store, venlige øjne. Hans sværd så ikke helt så venligt ud.

”Jeg hedder Errol,” sagde manden og førte hånden op til brystet.

”Mit navn er Abeke,” svarede Abeke.

Han smilede imødekommende. ”Det ved jeg.”

Tarik hævede stemmen og gjorde tegn til, at præsentationerne skulle ophøre. ”Ældste hold: Jeres totemdyr skal være i dvale. Yngste hold: I må bruge alle de midler, I har. Det gælder om at afvæbne sin modstander og om muligt få ham eller hende ned at ligge.”

”Hvor længe?” spurgte Meilin. ”Hvordan ved vi, om vi har vundet?”

”Her er hverken vindere eller tabere, Meilin,” svarede Tarik. ”Det er ikke en leg. Det har vi ikke tid til. Jeg vil have, at I skal vise mig, at I er i stand til at sætte en modstander ud af spillet, så jeg kan føle mig lidt mere tryk ved at bringe jer i farlige situationer ude i virkeligheden. Nuvel. Er alle klar? Tre, to?”

Han satte fingrene i mundvigene og piftede højt og skingert. Træningskampen var i gang.

Abeke vidste med det samme, at hendes kost ikke kunne måle sig med Errols sværd. I stedet brugte hun sin erfaring hjemme fra Nilo og kastede den som et spyd. Skaftet ramte Errol i brystet og faldt til jorden uden at have gjort skade. Han sendte hende et skævt smil og samlede den op.

”Du får ét gratis forsøg,” sagde Errol og rakte hende kosten. I baggrunden kunne man høre den klingende lyd

af jern og et begejstret udbrud fra Rollan. ”Men husk på, at skaftet ikke er spidst. Hvis du kastede det efter mig i en rigtig kamp, ville du bare stå uden våben, når jeg gik til angreb med mit sværd.”

Abeke kunne mærke varmen i kinderne. ”Klart nok.”

”Men godt kastet,” sagde han. ”Nu skal du få et tip: Brug kosteskafte til at forsvare dig med og dit totemdyr som angrebsvåben. Og omvendt, hvis du har et rigtigt våben at slås med.”

”Tak,” sagde hun. Så gjorde hans venlige smil hendes mistænksom, og hun sagde: ”Du skal ikke skåne mig.”

”Det ville være at gøre dig en bjørnetjeneste,” sagde Errol. ”Vi ønsker, at du skal være forberedt på rigtig kamp. Du skal heller ikke skåne mig.”

Abeke skævede til de andre. Meilin sad på skuldrene af sin modstander og havde viklet silkelommeløstørklædet for hans øjne. *Hvis Meilin kan gøre det så godt med en lille las silke, tænkte Abeke, må jeg også kunne finde ud af noget med en kost!*

Denne gang parerede hun Errols slag med den, da han gik til angreb med sværdet. Hun forsvarede sig så godt, hun kunne, men hans slag blev gradvist hårdere og hårdere, og kosteskafte begyndte at splintre.

”Undskyld!” udbrød Abeke.

”For hvad?” spurgte Errol med et forvirret udtryk i ansigtet.

”For det her!” Med et jag af dårlig samvittighed stak Abeke kostens børster i hovedet på sværdkæmperen. Med

et mægtigt nys forsøgte han at vifte den ulækre sky af støv og hår og dyrepels, der hvirvlede om hans hoved, væk. Han huggede i blinde med sit sværd.

Han sagde selv, at jeg ikke skulle skåne ham.

”Uraza!” råbte Abeke. ”Nu!”

Netop som Errols sværdklinge huggede hendes kosteskift midt over, så splinterne fløj, slog leoparden til. Uraza satte forpoterne på hans brystkasse, og han væltede bagover med et grynt. Han tog fra med hænderne og tabte sit sværd.

Uraza slikkede roligt den ene pote.

Errol kiggede op fra gulvet og sendte Abeke et anerkendende håndtegn.

Abeke smilte til ham. Det var rart at føle sig accepteret. Så genlød lokalet af Tariks pift.

”Nye våben!” råbte han. ”I denne runde skal I slås i hold. Fart på! Skynd jer at finde et våben.”

Abeke snuppede et tungt træfad. Conor tog en ske. Meilin og Rollan skændtes om en blomstervase. Meilin endte med at få porcelænsvasen, og Rollan fik de visne blomster, der havde stået i den.

”Vent ...” sagde Rollan.

Tarik piftede skingert. ”Som hold, tre-to-én nu!”

Denne gang gik alle fire grønåber til angreb samtidig, og de fire børn gjorde samlet front mod dem. Abekes træfad var et glimrende skjold. Ud ad øjenkrogen så hun Conor og Briggan skiftevis gøre udfald og trække sig tilbage i et velfungerende samarbejde.

Smart, tænkte Abeke. Conor har virkelig fået noget ud af træningen. Han ville kunne klare sig, om så han ubevæbnet faldt i baghold ude i virkeligheden.

Faktisk var hun dybt imponeret over, at de var blevet så gode. Godt nok var han og Briggan blevet en lille smule bedre for hver træningsgang, men det her var et kæmpe fremskridt.

Uden varsel skiftede de ældre grønåber taktik, og alle fire vendte sig mod Abeke på én gang. Pludselig stod hun over for to sværd, et spyd og en økse – det kunne hun umuligt klare, selv ikke med Urazas hjælp.

Uraza sneg sig med sin smidige krop ind under en af grønåberne. Hendes ene pote skød ud, men med de livsfarlige kløer trukket ind. Grønåben med lamatatoveringen fik benene slået væk under sig og væltede omkuld. Abeke slog grønåben med flagermustatoveringen tilbage med fadet. Uraza sprang ubesværet op på hans skuldre. Vægten af det store kattedyr tvang ham i knæ.

Men dermed var slaget ikke vundet. De to andre grønåber overfaldt hende, mens Uraza var optaget. Errols sværd slog fadet ud af hænderne på hende, og den anden grønåbe slog hende så hårdt med den flade side af træningsøksen, at hun blev væltet omkuld og fik slået luften ud af sig.

Abeke gispede af smerte, da hendes håndflader skrabebede hen over gulvet.

Tarik piftede skingert. Denne gang højere og længere end tidligere.

”Hvad var *det*?” spurgte Tarik vredt. ”Det her er ikke en

tilskuersport! Hvad lavede I tre? Hvorfor lod I hende blive overfaldet på den måde?”

Conor havde i det mindste pli nok til at se flov ud. Rollan lod, som om det ganske enkelt ikke var faldet ham ind at komme hende til hjælp. Meilins perfekt sminkede ansigt udstrålede som sædvanlig hovmod. De forsøgte ikke at forklare sig, og det behøvede de heller ikke.

De stoler ikke på mig, tænkte Abeke og mærkede tårerne trænge sig på. Frustrationen over de andres konstante mistillid hobede sig op inde i hende sammen med smerten fra hudafskrabningerne på hendes håndflader og ydmygelsen over at være blevet slået noget så eftertrykkeligt i gulvet. Hun ville ikke græde for øjnene af dem. Især ikke for øjnene af Meilin. Hun var sikker på, at Meilin aldrig græd over noget som helst.

”Jeg er dybt skuffet,” sagde Tarik. ”Det hører med til en klog strategi, at man udnytter alle sine ressourcer. Abeke er en af jeres ressourcer, og I skulle have passet bedre på hende.”

Conor rakte Abeke hånden. Hun tøvede, før hun tog den. Han hjalp hende op at stå.

”Undskyld,” sagde han.

Midt i den knugende tavshed lød der fodtrin i den anden ende af salen. Det var Olvan, grønkåbernes majestætiske leder. Som altid var hans bevægelser langsomme og velovervejede. Der var noget stateligt over ham, også selvom hans totemdyr, en elg, ikke var synligt.

Han gned sit skæg og kastede et blik på ødelæggelserne:

glasskår, knækkede kosteskafter, visne blomsterblade.

”Tarik, jeg er ked af at afbryde jer. Men det er vigtigt.”

”Sig frem,” sagde Tarik. Han stirrede stadig misbilligende på tre af sine fire elever. Så nikkede han til de fire grønkåber, der gengældte hans nik og forlod salen. Errol vinkede til Abeke på vejen ud. Det var lige før hans venlighed gav hende lyst til at græde igen.

”Vi har fået bekræftet, at en af de mægtige befinder sig i det nordlige Eura,” sagde Olvan. ”Vildsvinet Rumfuss. Det er ikke så langt herfra. I fire og de faldne må straks rejse ud for at undersøge det nærmere. Tarik, du står i spidsen for gruppen ligesom sidst.”

”Ja,” udbrød Rollan. ”Endelig. Lad os komme ud og slås med noget andet end bestik.”

Tarik rynkede panden. ”Jeg ved ikke alverden om det høje nord.”

Det lod ikke til at bekymre Olvan. ”Jeg sender Finn med jer. Han stammer derfra. Han kan vise vej.”

”Finn?” gentog Tarik. Andet sagde han ikke, men det ene ord var nok til at få Olvan til at løfte et busket øjenbryn. Det lignede ikke Tarik at drage Olivans befalinger i tvivl.

”Har du nogen indvendinger, Tarik?” spurgte Olvan brysk. Hans tonefald var ikke særlig imødekommende, og Tarik rystede bare på hovedet.

”Det skal blive godt med et ekstra par hænder,” sagde Meilin.

”Finn var engang en mægtig kriger, men nu har han lagt

de mange kampe bag sig,” svarede Tarik eftertænksomt.
”Han dur kun som stifinder.”

”Men en ualmindelig dygtig stifinder,” fastholdt Olvan.
”Han vil ikke kæmpe for jer, men han vil heller ikke svigte jer. Derom hersker der ingen tvivl. Han kommer her.”

Finn trådte ind i træningssalen. Hans fodtrin var meget lettere, end Olvans havde været. Abeke løftede hovedet med et ryk. Hendes ydmygelse forsvandt som dug for solen og blev afløst af nysgerrighed.

Finn var den tatoverede mand fra spejlsalen.

Og snart ville deres liv være i hans hænder.